Ukrainian Catholic Youth Organization

ЮНАЦТВО

YOUTH

Жовтень - 1947 - October
Рік III, ч. 10 — Vol. III, No. 10

ЮНАЦТВО — Домініяльний орґан Українського Католицького Юнацтва.

Виходить раз у місяць.
Річна передплата $1.00.

Адреса Редакції:
YOUTH, 9648 - 108th Ave., Edmonton

Адреса Управи:
YOUTH, 8317 - 105th Street,
Edmonton, Alberta.

YOUTH — Official Organ of the Ukrainian Catholic Youth in Canada.

Published monthly.
Subscription $1.00 per year.

Address of Editor:
YOUTH, 9648 - 108th Ave., Edmonton.

Address of Manager:
YOUTH, 8317 - 105th Street,
Edmonton, Alberta.

Authorized as second-class mail, Post Office Department, Ottawa.

До Зарядів та Членів У. К. Ю. Саскачевану

1. Річний Провінціональний Зїзд У.К.Ю. відбудеться в Саскатуні 11, 12 і 13 жовтня, 1947.

2. Проситься всі відділи вислати своїх делеґатів, щоб взяти активну участь у всіх нарадах.

3 Кошти делеґатів платять місцеві відділи.

4. Будуччина У.К.Ю. залежить від нас, дорога молоде! Тому стараймося звеличати цей зїзд нашою присутністю.

5. Ціль є уложити працю У.К.Ю. на слідуючий рік та розвязати різні проблєми відділів.

6. Цей зїзд відбудеться рівночасно зі зїздом Б.У.К.-а.

7.Докладну програму зїзду вислано кожному членові.

* * *

Пров. Заряд У.К.Ю. Саскачевану має приємність оголосити, що п. **Олександер Яцишин виграв $5.00 в нагороду за придбання найбільше нових передплат** для нашої ґазетки "Юнацтво" в Саскачевані.

Всі члени У.К.Ю. в Саскачевані повинні також занятися таким гарним ділом, щоб якнайбільше читачів придбати для цеї нашої ґазетки!

Остаємо з юним привітом,

За Провінціональний Заряд:

Ілько Стецик, голова
Марія Фірман, писарка

ЮНАЦТВО YOUTH

Рік III. Число 10. Едмонтон, Алберта. Жовтень, 1947.

Просьба і Приказ Матери Божої

Тринадцятого травня, 1917 року, Мати Божа явилася з вервицею (коронкою) в руках трьом дітям у Фатимі, Портуґалії, та дала їм поручення молитися на вервиці кожного дня, щоб випросити мира для світа. Те саме поручила їм робити 13-го червня і 13-го липня. Вона також заявила, що хоче, щоб і люди відмовляли вервицю. Вкінці, 13-го жовтня, коли Мати Божа зробила велике чудо перед очима 70,000 людей, вона заявила, що вона є Панею Вервиці та що Вона сама зійшла з неба, щоб особисто завзивати людей до поправи життя і до відмовлювання вервиці. Про ці появи Преч. Діви Марії будемо писати обширніше в анґлійській мові). Вервиця не є щось нового в Церкві. Вже давно-давно Пречиста Діва Марія сказала св. Домінікові: "Іди й проповідуй вервицю, а ворог всього добра буде побіджений." Раз у проповіді цей Святий говорив: "По церковному хорі і Службі Божій ніяка честь не справляє Ісусові такої потіхи, як ревна молитва на вервиці". І щоб цю правду потвердити, він зділав велике чудо.

Св. Вернард любив часто говорити, що молитва "Богородице Діво" проганяє дявола і спричинює те, що пекло дрожить з страху перед нею.

Папа Пій V, великий святий, молився на вервиці кожного дня. Перед рішальним боєм під Лепанто, 1571 р., він просив, щоб ціле християнство відмовляло вервицю, щоб випросити перемогу над Турками. І він казав дати кожному воякові вервицю, бо це найкраща і найсильніша зброя. Перемога над християнами була тоді велика.

Блаженний Гріньое де Монтфорт говорив, що ті, що носять на собі знак прокляття погорджували вервицею. Св. Альфонс нераз повторяв і Папа Пій XII це пригадував у липні, 1941 року: "Хто молиться, є спасенний; хто не молиться, є проклятий." Поверх 50 Папів підняли свій голос у справі вервиці, заявляючи, що вона є радше Божого походження, ніж людського; що вона є молитвою приємнішою для Марії; що вона містить у собі все почитання, що належиться Марії; що це найкращий середник випрошення собі Її охорони й ласки; що це найуспішніший середник задосить учинення за зневаги нанесені Божому маєстатові; що це найкращий лік на лиха, що руйнують поодиноких людей, родину й суспільність. Папа Григорій XVI каже, що вервиця є найчуднішим способом для знищення в собі гріха і відзискання Божої ласки. Папа Пій IX сказав: "Велика є сила армії, що держить у руках не меч, але вервицю."

Першого вересня, 1883 р., Лев XIII, що його звуть Папою Вервиці, зарядив, щоб у цілій Церкві місяць жовтень був посвячений для набоженства вервиці і наділив його великими відступами. Того самого року він настійчиво просив, щоб вервиця стала щоденною практикою і приказав, щоб до Літанії додати: "Царице найсвятішої вервиці, молися за нас." У 12-ох листах говорив цей Папа до вірних по всьому світі про вервицю. "Якщо бажаєте, щоб мир запанував у ваших домах," казав Папа Пій X, "відмовляйте родинну вервицю."

Подібними висказами святих і папів про вервицю ми можемо заповнити цілу цю ґазетку. Вони аж надто ясно показують, чому ми повинні відмовляти вервицю не тільки в жовтні, але й кожного дня.

Юначе, юначко! Чи ти відмовиш цій просьбі й бажанню твоєї небесної Неньки?

Дорога до Успіху

Що робити, щоб молодь радо приходила на збори?

В який спосіб можемо оживити наші збори?

Ці два питання можна почути так часто, що нам мимоволі приходить думка, що одиноке заняття У.К.Ю. є збори, і то не дуже живі. Щоб нашим відділам дещо помогти у їхніх труднощах, ми подаємо тут кілька уваг про збори. Тимбільше, що місяць жовтень є призначений на річні збори, від котрих залежить у великій мірі праця цілого слідуючого року.

1. Ніхто, а тимбільше молодь, не любить приходити на збори, що їх мучать. Навіть найліпші члени з часом перестають вчащати на такі збори. Тому дуже важне є, щоб заряд відділу подбав, щоб час переведений на зборах був веселий, цікавий та притягаючий.

2. Місце зборів має бути приємне, чисте, в зимі добре огріте і в вигіднім положенню.

3.Тих, що приходять на збори, все хтось повинен привитати у дверях та ними занятися. Ніколи не повинно бути так, що молодь чекає перед замкненими дверми, особливо в часі непогоди або в зимі. Прихожі повинні все застати салю чистою, упорядкованою і відповідно приготованою.

4. Самі збори мають бути наперед добре упляновані й уложені. Обовязком заряду є завчасу подбати про відповідний виклад, дискусію. Предмет нарад має бути точно означений. Збори треба все на час починати й кінчити, бо багато членів мають інші обовязки перед і по зборах.

5. Якщо на зборах мається якусь забаву або перекуску, треба старатися, щоб це кожного разу відбувати в відмінний спосіб. Конечно старатися, щоб під цим оглядом була якнайбільша різнородність.

6. Не менше важним є все точно і певно означувати час і місце слідуючих зборів.

Якщо всі місцеві заряди відділів всюди придержувалися хоч би й цих кілька уваг, вся молодь радо спішила б на збори й ще старалася б, щоб і других привести з собою. Зробім наші збори веселими, цікавими й притягаючими. Тоді замість жалуватися на малу участь у зборах, будемо йти все далі й далі вперед у великім завданні, що стоїть перед нами.

Є щось Важніше від Танців

Загальною хибою, що її можна завважити в багатьох відділах У.К.Ю. є це, що вони всю свою працю ограничують до забав і танців. Чим більше танців зроблять і чим більше зберуть з них грошей, тим успішніший, думають, був їх рік.

Танці не є щось конечно зле. Але є багато важніших, кращих і поплатніших річей. Ми стали членами У.К.Ю. не щоб тільки танцювати. Наше завдання є виробити собі сильний український, католицький, канадійський характер. Програма У.К.Ю. і середники до її осягнення є такі численні і всім приступні, що треба хіба бути аж дуже недбалим, щоб з них не коритсати. Самі танці — це тільки маленька додаткова частинка.

Погляньмо на наш правильник. Він поручає, щоб при кожнім відділі У.К.Ю. було бодай кілька комісій, що плянували б і улегшували б працю. Коли б узяти тільки по одній або по дві з тих многих точок, що ними займаються поодинокі комісії вичислені в правильнику, й їх навіть частинно виконали, ми навчилися б надзвичайно багато і зробили б великий поступ навіть за один рік. Духовна комісія може легко постаратися, щоб відділ відбув хоч тридневні реколекції, щоб кілька разів приступив спільно до св. Причастя, або щоб мати виклади про релігійні або обрядові справи. Освітньо-культурна комісія може подбати, щоб познайомити членів відділу з багатою рідною культурою, пр. історією, штукою, співом, літературою і т. д. Суспільно-горожанська комісія може постаратися, щоб уладити ряд викладів про канадійське горожанство, про різні суспільні лади, як соціялізм, демократизм, комунізм. Спортово-забавова комісія може доглянути, щоб відділ мав відповідні розривки та забави в кожній порі року та уряджувати базарі, пікніки, співи, тощо.

Справді широке поле праці стоїть отворене перед нами. Котрий відділ У.К.Ю. тільки хоче скористати з великих користей, що перед ним стоять, мусить трохи працювати, трудитися. Можна й потанцювати і забавитися, але без іншої, важнішої і конечної праці ми небагато користи винесемо з нашої орґанізації.

Пізнаваймо Рідну Культуру

Ми звичайно схильні думати, що якщо ми не знаємо про культуру наших предків, то вони її не мали. А навіть, коли признаємо, що вони її посідали, то маємо до неї мало пошани й не доцінюємо її. Таке думання є зовсім блудне. Наш нарід мав і досі заховав дуже високу культуру, що її сам виплекав. Наші давні предки не то що зрівняли свою культуру з культурою неодного державного народу, але деяких ще й перевищили.

Щоб наших читачів бодай вчасти познайомити з дорогоцінностями нашої української культури, ми будемо деякі головніші її черти описувати трошки обширніше.

Мірою культури народу є звичайно його мова. Чим краща й багатша є матірна мова даного народу, тим більше розвинена є звичайно його культура.

Щодо краси нашої рідної мови, то по думці знавців мов вона є найкраща зі всіх словянських мов, а з европейських мов її перевищує хіба італійська. Коли однак згадати минуле цієї мови, жаль і подив нас переймає. Кілько лихоліття вона вже перенесла! Поляки, москалі, татари — котрі з них не старалися знищити українську мову?! Ці останні навіть голосили, що нема такої річи, як українська мова, але це хіба тільки більше її прославило по широкім світі.

З українських письменників Котляревський, Шашкевич, Федькович і Шевченко найбільше виявили перед світом красу та багатство цієї мови. Українська мова є одна з найчистіших мов, що має дуже маленько чужих слів. При кінці девятнадцятого століття коло 50 міліонів українців уживало понад сто тисяч чисто народних слів у літературній мові.

Славний польський учений Бандке твердив, що українська мова не уступає московській у старшинстві, а Міцкевіч казав, що вона краща від московської. Навіть московський Срезневський виказував, що українська мова не уступає ні перед чеською, ні перед польською, ні перед сербською. Загально мовознавці доказують, що наша мова є найбагатша у виразах і найвиразніша.

А яке багатство скривається в українській літературі! Чи має який нарід такі коляди, щедрівки, релігійні, національні та всякі принагідні пісні, як наш? Чи має котрий з них стільки казок, байок, пословиць, оповідань, що наш? Московський нарід ще й не думав про писану літературу, а польський щойно починав, коли на Україні література гарно процвітала. За часів Ґедиміна, коли Україну (тоді ще Русь) прилучено до Литви, ще в XIV столітті литовці приняли не тільки українську мову, але й усю культуру. Української мови вживали навіть на дворах польських королів і французьких володарів.

Не дуже давно один француз, Теніє, казав, що зі всіх 120 европейських мов варто знати тільки девять, між ними й українську, що їй дав шесте місце. А що ця мова набирає щораз більше значіння на-

віть серед чужих народів, видно хоч би і з того, що її починають викладати на університетах.

Коли отже нашою мовою цікавляться і студіюють її чужинці, якже ж ми, українці, можемо її забувати, покидати, легковажити? Ми повинні бути гурді з такої гарної і популярної мови! Ми не сміємо її цуратися, встидатися! Це наш скарб, дорогоцінний діямант, що його нам треба дуже високо цінити! Тому все, де нам не потрібно вживати чужої мови, вживаймо нашу, рідну мову! **Вдома, в орґанізації, на забавах, у переписці — всюди українська молодь повинна уживати тільки українську мову.**

Здобув Нагороду

Олекса Курило

НА КУРСАХ ПРОВІДНИКІВ УКЮ В АЛБЕРТІ

Ліґа Укранських Католицьких Жінок скоро тільки довідалася, що в Едмонтоні відбудуться Курси Провідників УКЮ, відразу рішила дати нагороду для найздібнішої курсантки чи курсанта в сумі двадцять пять долярів ($25.00).

Отсим Дирекція Курсів подає до відома зарядові та членкиням ЛУКЖ і всім учасникам Курсів, що цю нагороду здобув п. Олекса Курило, голова Провінціснального Заряду УКЮ в Алберті.

Олекса Курило був на курсах в Саскатуні минулого року, а цього року в Едмонтоні. З 87-ох цілоденних курсантів він найкраще здав іспити, бо зробив 98%.

Другою вийшла панна Олена Чиж, з Дейзленд, Алта., а третьою панна Йосифа Байдужа, Голден, Алта.

Щирі ґратуляції п. О. Курилові й усім курсантам засилає

Дирекція Курсів.

ДЯКУЄМО

ВПР. Отцям В. Каменецькому й А. Трухові, ЧСВВ, ще провели тридневі реколекції хлопцям і дівчатам.

Отцям Професорам і їхнім помічникам за неоцінені й добірні лекції тритижневих Курсів.

Християнським Братам в Колеґії св. Йосифа за безплатне відступлення салі на вечірні виклади.

Лізі Українських Католицьких Жінок за їх щедрий дар і співпрацю у вихованні молоді.

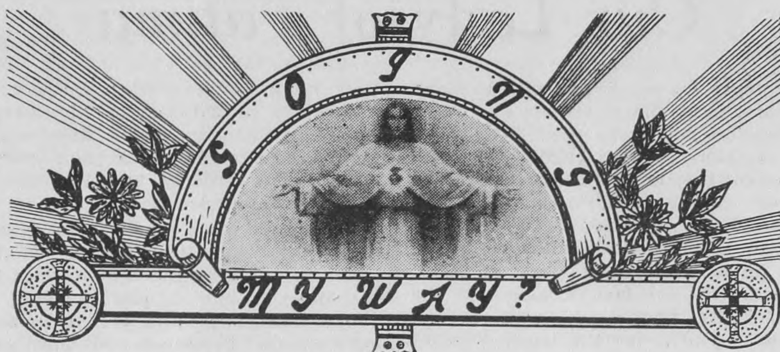
Всім тим відділам УКЮ й одиницям, що зложили жертву на покриття видатків Кусів.

Всім паням, що займилися приготуванням бенкету на закінчення курсів.

І всім іншим добродіям, що в який небудь спосіб причинилися до таких корисних і успішних Курсів в Алберті.

Дирекція Курсів і

Пров. Заряд УКЮ Алберти.

by Brother S. Methodius, F. S. C.

HOW TO PREPARE FOR MARRIAGE

Try Out Her Cooking

High rents have wrecked American home life. The usual city apartment makes it difficult for the family to entertain more than two guests at a time; hence the vogue of the delicatessen, the dance hall and the cabaret. People eat out of cans and entertain their friends in public places. Circumstances have forced this upon city-dwellers, and the townsfolk have aped it because they thought it smart. People who live in houses should realize what a blessing God has given them, and they should see to it that the house becomes a home. If the floors are waxed the rugs won't be down much, and father and mother can end a lot of worry about son and daughter.

A woman who can't cook can't run a home. You may be so considerate of the feelings and susceptibilities of the dear little thing you expect to make your wife that you have made up your mind that she is not going to spend her life leaning over a kitchen stove; but unless she knows how to cook she is not going to be able to superintend the cooking — and what is home without homecooking?

Keep her out of mischief. You know what fleas mean do a dog: as long as he has them to worry about he is not going to get himself or his master into much trouble, but take away the fleas and he becomes a neighborhood pest. If your wife has no hosehold duties to keep her busy she will become a worse pest than a dog without fleas.

Few students want their homes to look as disorderly as their rooms do in college. A girl is supposed to have an instinct for order. There is an old story about a wise lad who laid a broomstick across the doorstep. Five girls stepped over it and the sixth picked it up and won a husband. The wise-crackers will say she got just what she deserved, a crank; and the wise-heads will reply that he got just what he was looking for. A good housekeeper is the best making for a good home-maker.

Wipe the dishes for her. You will see her temper better when it is tried out in hot water, and if it is hot enough you will see her real complexion, too.

* * *

And now for the finish. You will recall that in the first article in this series, last April. I advised boys and girls who are contemplating matrimony in the near future, to make a **"Novena for a Happy Marriage."** The Holy Family, Jesus, Mary and Joseph, will gladly help you. The Novena should have two objectives for boys: a good wife and the grace to make you a good husband; two objectives for girls: a good husband and the grace to make you a good wife.

Boys, have a little consideration for her feelings. You are accustomed to let her see you at her best. Let her see you at your worst before you ask her to share your joys and sorrows through kingdom come.

A Request

I have been writing this column, **"Going My Way?"**, for the past twelve months. I did the best I could with what little ability I have, and with very limited time for writing. I am only human. I would like to know how you, the Readers, liked my column.

So, boys, and girls, young and old, readers of the column **"Going My Way?"** please write me a letter, stating how you liked the column, and give your honest criticism of it. Suggestions for improvement would be greatly appreciated. My address is: Brother S. Methodius, St. Joseph's College, Yorkton, Sask.

Our Lady of Fatima

On these pages for several months to come shall be told one of the strangest and most beautiful stories you have ever heard. It was enacted from 1916 to 1920 in the hill country called the Serra do Aire, in the geographical center of Portugal. Three shepherd children reported six times that they had seen a Lady made wholy of light, who stood on a small tree, spoke to them, and vanished. On the last occasion, in the presence of 70,000 people, she performed a startling miracle to prove the truth of what the children said. The Lady said that if her wishes were obeyed, she would convert Russia and there would be peace. If not, every country in the world would be scourged and enslaved.

The world is in dire need of aid from heaven. Is it so very surprising that our Heavenly Mother comes from heaven to teach us how to obtain this aid?

Nothing is so important as making known what the Mother of God has commanded us to do through the little shepherds of Fatima. The future of our civilization and the very existence of many a nation depends upon the acceptance of Her commands.

THE PLACE OF THE APPARITIONS

The place where our Blessed Mother chose to make these apparitions is a hollow called Cova da Iria. Cova means a hole, ditch, and metaphorically a hollow. Cova da Iria is a kind of vast basin surrounded by hills forming a magnificent natural amphitheatre, capable of holding large crowds.

THE CHILDREN

They were Jacinta Marto, a little girl of seven, Francisco her brother, aged nine, and their cousin, Lucy dos Sandos, aged ten. These little mountain shepherds could neither read nor write, but being brought up in a Christian manner they could pray and had learned their catechism assiduously. Lucy had made her First Holy Communion. Their parents possessed at Cova da Iria, two miles from their home in the little hamlet of Aljustrel, a small piece of land on which grew some evergreen oaks.

EVENTS PRECEDING THE APPARITIONS

One day during the summer of 1916, the three children hid from rain in a half-cave at Cabeco. While their sheep huddled peacefully in the shelter of some trees the children gaily played games. Soon they became hungry and ate their lunch. Then they knelt and recited the Rosary, as was customary of the people who lived in this region. When they had finished, the rain stopped. Presently the sun was shining again. The children began to throw stones into the valley below.

A sudden wind made them look up, and they were surprised to see what seemed like a bright light moving towards them over the trees. Lucia afterwards said the light shone like snow, and was transparent like crystal. As it approached they could distinguish the form and indescribably beautiful features, as it were, of a young man. They were struck dumb with amazement. But when the youth was quite near, he said:

"Fear not. I am the Angel of Peace. Pray with me," and so saying he knelt, bending his forhead to the ground. The children, obeying some interior impulse, did the same and repeated the words they heard him pronounce:

"O, my God, I believe in Thee, I adore Thee, I hope in Thee, and I love Thee. I ask pardon for those who do not believe, do not adore, do not hope, and who do not love Thee."

This prayer the Angel repeated three times. Then, rising, he said to the children: 'Pray thus. The Hearts of Jesus and Mary are attentive to the voice of your supplication." Then he disappeared, leaving the children scarcely aware of their own existence and too awestricken even to speak to one another. They kept this apparition secret for a long time.

THE SECOND APPARITION OF THE ANGEL

The second apparition was a few weeks after the first. The children were resting near a well in a grove, when they looked up and saw the Angel beside them.

'What are you doing?" he demanded. "Pray! Pray a great deal! The hearts of Jesus and of Mary have merciful designs for you. Offer prayers and sacrifices constantly to the Most High!"

"How are we to make sacrifices?" replied Lucia.

"Make everything you do a sacrifice, and offer it as an act of reparation for the sins by which He is offended, and as a petition for the conversion of sinners. Bring peace to our country in this way. I am its Angel Guardian, the Angel of Portugal. Especially accept and bear with submission the sufferings sent you by the Lord." All three children saw the Angel, but Francisco had heard nothing of what the Angel had said. He asked Lucia, then Jacinta what

had the Angel told them. Lucia tried to explain what the Angel said. It was not easy, for he would break in constantly with other questions. Finally Jacinta stopped his eager questions:

"Don't talk about these things!" Yet he went on to say that there was something about the Angel that made her no longer want to talk, sing or pray. "I haven't strength enough for anything."

"Neither have I," said Francisco. "But what of it? The Angel is more beautiful than all this. Let us think about him!"

Soon, however, he understood what the Angel had meant by sacrifices, and vied with the girls in giving up little pleasures and satisfactions for the sinners of the world. All three would spend hours at a time lying prostrate on the ground, repeating over and over the prayer that the Angel had taught them.

THE THIRD APPARITION BY THE ANGEL

Toward the end of September and the beginning of October, the third angelic visitation took place. Lucia was then only nine years old and had not yet learned to count years, months and days.

Once again, as at the first time, they were playing in the half-cave at Cabeco. While they were praying, suddendly the Angel appeared, this time holding in one hand a chalice and in other a host from which drops of blood fell into the chalice. Leaving the chalice and host suspended in the air, he prostrated himself to the ground and said three times the following prayer:

"Most Holy Trinity, Father, Son and Holy Ghost, I adore you profoundly. I offer you the most precious Body, Blood, Soul and Divinity of Jesus Christ present in all the tabernacles of the world, in reparation for the insults, sacrileges, and indifference whereby He is offended. By the infinite merits of His Most Sacred Heart and of the Immaculate Heart of Mary, I beg of you the conversion of sinners." Then, rising, he took again the chalice and host. To Lucia he gave the host; to Jacinto and Francisco the contents of the chalice, saying:

"Take and drink the Body and Blood of Christ, most horribly insulted by ungrateful men. Make reparation for their crimes and give consolation to your God." He repeated the prayer to the Holy Trinity three times again and so disappeared.

The children repeated the prayer with him, Francisco following the others, for he had not heard the words. Then for the last time, the Angel of Peace faded away in the shimmering sunlight.

This time the children were, more than before, rapt as it were, into the supernatural. For they seemed conscious of nothing but God, even in the midst of their ordinary occupations.

All this the children kept secret for a long time.

MAY 1917

On may 5, in a memorable letter, Pope Benedict XV lamented "the cruel war, the suicide of Europe." After begging God to turn the hearts of rulers toward peace, and urging all to purge themselves of sin and pray for peace, he especially asked that since all graces were dispensed "by the hands of the most holy Virgin, we wish the petitions of her most afflicted children to be directed with lively confidence, more than ever in this awful hour, to the great Mother of God." He directed that the invocation "Queen of peace, pray for us," be added to the Litany of Loreto, The Pope's letter was published after May 13.

On Sunday, May 13th, the three children were gathered together with their flock of Cova do Iria.

Hearing the Angelus bell from the steeple of Fatima the three little shepherds knelt down and recited the Rosary together. After the Rosary they decided to build a "little house" which might shelter them on stormy days. Suddenly they were interrupted by a blinding flash of lightning. They looked anxiously at the sky. Not a single cloud veiled the brilliance of the midday sun. Fearing however, that a storm might be brewing on the other side of the hill, they drove their sheep before them and hastily descended the slope. Halfway down they saw a second flash brighter even than the first. They went still faster. Then, on reaching the foot of the slope, opposite the site of the present chapel of the apparitions, they stopped, surprised and dazzled by a wonderful apparition.

THE BEAUTIFUL LADY

Two paces away, on the foliage of an evergreen oak about three feet high, they saw a "Beautiful Lady," all luminous and more resplended than the sun.

"Fear not, I shall do you no harm."

And so they remained there for some minutes of ectasic silence contemplating her.

She seems to be from fifteen to eighteen years of age. Her dress, white as snow, tied at the neck by a gold cord, reaches down to her feet which are just visible barely touching the branches of the trees. A white veil embroidered with gold covers Her head and shoulders and falls to Her feet like the dress. Her hands are joined at the height of Her breast in an attitude of prayer. A Rosary of brilliant pearls with

(Continued on page 10)

"Ukrainian Youth fo

PRAYER, WORK AND H

CONVENTION of the UKRAI

TO BE HELD

TORONTO -- OCTOBE

Are you wondering how you are going to spend Thanksgiving Weekend? If you are looking for excitement, an opportunity to meet some grand young people, as well as learn a great deal, then just purchase a ticket with destination "TORONTO," and attend the **CONVENTION OF UKRAINIAN CATHOLIC YOUTH OF EASTERN CANADA.** The three red-letter days — October 11, 12, and 13, are approaching with amazing swiftness. Plans for the mammoth convention are developing into reality. This time we hope to disprove the old saying, "Anticipation is greater than realization." Come and judge for yourself!

The heart and core of the Convention will be the sessions on the all-important topic "CATHOLIC ACTION." It is imperative that as many young people as possible attend these conferences for they will be conducted at the explicit request of our beloved Bishop, His Excellency N. Savaryn. The material and ideas which will be discussed during the sessions are intended to renovate and re-organize every Ukrainian Catholic Youth Club in Eastern Canada. Our aim is to have the clubs functioning on the solid foundation of, and according to the rules of, "CATHOLIC ACTION." These conferences will be conducted by an authority on Youth. A person who is well acquainted with Youth, its problems and difficulties.

BANQUET AND BALL

Can't you just see it all? Saturday Evening — the Crystal Ballroom at the King Edward Hotel is alive with excitement, hundreds of young

pe
aw
"Q
ap
pri
me
vi

CO

sh
the
Ha
me

CO

to
Mi
Yo
the
ou
wi
of

COME ONE, COME ALL TO THE CONVENTION TO LEARN NEW ORG
AND TO ENJOY YOURSELF!

for Christ the King"

ND PLEASURE AT THE

AINIAN CATHOLIC YOUTH

E HELD IN

OBER 11, 12 and 13, 1947

people have enjoyed the delicious banquet and everyone is anxiously awaiting the climaxing event of the evening — the crowning of the "Queen of the Convention." Amid the flourishing fanfare and stormy applause the radiant "Queen" ascends her throne accompanied by four princesses and ladies-in-waiting. The Ball begins . . . no one can resist the melodious invitation of the lilting waltz and instantly the ballroom floor is vibrating with the graceful motion of the happy couples . . .

COLOURFUL CONCERT

Sunday is another important day of the Convention. Mass and a short session will be on the agenda for the morning. In the afternoon the attraction will be at the largest concert hall in Toronto — Massey Hall. There you will witness a concert which we trust will be long remembered by all who attend. Don't miss it!

CONVENTION MASS

His Eminence, James C. Cardinal McGuigan has graciously consented to the celebration of the Convention Mass in the Ukrainian Rite at St. Michael's Cathedral. At the Mass the music will be provided by the Youth Choir and this coupled with the reception of Holy Communion by the delegates and guests in a body will be an expression of gratitude to our Creator on Thanksgiving Day. Prayers, more than anything else will bring crowning success to our Convention and the future activities of all the Clubs.

W ORGANIZATIONAL TECHNIQUES, TO IRON OUT DIFFICULTIES,
WE WILL BE SEEING YOU — AT THE CONVENTION.

Lillian Dzurman.

OUR LADY OF FATIMA

(Continued from page 7)

a silver cross hangs from her right hand. Her face, of an ineffable beauty, shines in a halo as bright as the sun, but seems to be veiled by a slight look of sorrow.

Finally Lucia ventured to ask:

"Where do You come from?"

"I come from Heaven," replies the Lady.

"From Heaven! And why have You come here?"

"I have come to ask you to come here for six months in succession on the thirteenth of each month, at this same hour. In the month of October I shall tell you who I am and what I want."

"Could You tell me if the war will end soon?"

"I cannot tell you that," replies the Lady, "until I have told you what I want."

Gaining confidence Lucia continued:

"You come from Heaven. What about me — shall I go to Heaven?"

"Yes, you will go to Heaven."

"And Jacinta?"

"Jacinta also."

"And Francisco?"

The Apparition turns towards the little fellow, and looks at him with an expression of kindness and motherly reproach.

"He will go also, but he must first recite many Rosaries."

Hearing Lucia speak about him, Francisco begins to take an interest in the mysterious conversation.

"But I do not see anybody there," says he to Lucia. "Throw a stone to make sure that it is somebody."

Lucia in surprise then asked the Lady:

"How is it that Francisco does not see You?"

"Tell him to recite the Rosary and he will see me."

Lucia does so, and Francisco takes up his Rosary and begins to recite it. After six or seven Hail Marys, he suddenly sees the "Beautiful Lady," whose brilliance dazzles him; but he does not hear Her speak though his hearing is good.

Meanwhile Lucia continues to question the Apparation:

"Is little Maria das Neves, who died recently, in Heaven?"

"Yes, she is in Heaven."

"And Amelia?"

"She will be in Purgatory till the end of the world."

Then the Lady asks them a favor.

(To be continued.)

About the Rosary

What is Rosary?

The Rosary is a special form of devotion to Mary, the Blessed Virgin. It consists of a set of beads, divided into five sections, each section having a large bead and ten small ones. Holding the large bead, one says the Our Father, and on each of the small ones, the Hail Mary. Between each section the Gloria is said. Whilst saying the prayers, one meditates or thinks of the joys, or sorrows, or glories of Christ's life or that of His Mother. It is a very beautiful form of prayer.

Is the Rosary not a relic of the superstitious middle ages, when it was meant for ignorant people?

The use of beads dates from the earliest centuries. The prayers embodied in the Rosary were composed by Christ Himself in the case of Our Father, and by the Angel Gabriel, St. Elizabeth, and the Council of Ephesus in the fifth century, in the case of the Hail Mary. One is in very good company with those prayers. This devotion,with its loving contemplation of the mysteries of the life, death and resurection of Our Lord it appeals to rich and poor, to learned and ignorant alike.

When were the beads invented, and what do they symbolize?

In the earliest centuries of Christianity and later the beads served as a numerical help to meditate for a given period of time upon each alloted subject. The word 'Rosary' means a garland of flowers. One rose does not make a Rosary. Prayers are the flowers of spiritual life, and in offering that group of prayers, known as the Rosary, one lays a garland of spiritual flowers at the feet of God.

Did not the Ukrainians take over this practice from the Roman Catholics lately?

No. The Rosary was not a practice of the Roman Catholics alone. It was practiced in the Eastern Church as well. Even our poet Taras Shewchenko writes that this custom was common in Ukraine at his time. In one of his works we read of a certain pious man, who blessed himself, took the 'chotki,' and went to pray for the welfare of Ukraine. The 'chotki' are nothing else than a Rosary.

Нащо ще Дякувати?

(Оповідання)

Дві молоді дівчині вступили до церкви. Марія якраз притримувала двері, щоб вони не наробили стукоту при зачиненні, коли Каська скорим рухом руки пхнула двері нарозтвір і поспішно перейшла попри Марію вистукуючи по мармуровій підлозі своїми шпильковатими обцасами — перейшла до переду церкви.

Перед тетраподом кинула вона вбік рукою, що мало означати поклін перед Найсвятішими Тайнами, і не спинюючи свого ходу подалася до бічного престолу перед образ Пречистої Діви Неустанної Помочі. Сивий уже старець виходячи тоді якраз з церкви, завважив Касьчин знак св. хреста. Її ціла рука піднеслася до точки на один чи два пальці перед носом, відтак спустилася трошки нижче бороди, потім вказала на праве та ліве плече й пустилася вдолину, а Каська вклякнула.

"Побоююся, що Пречиста Діва невдоволена з такого поступовання," подумав старець.

Марія також подалася наперед головною алеєю, але так тихо, що тільки старець виходячи з церкви, завважив її. Боялася, щоб когось не розсіяти в молитві. Перед тетраподом вона зупинилася, перехрестилася набожно доторкаючи пальцями чола, відтак грудей, правого та лівого плеча і зробила глибокий поклін перед Найсвятішими Тайнами, а потім приклякнула в лавці, щоб повитати в молитві Ісуса Христа.

Каська не турбувалася цим. Їй треба було чогось і вона прийшла просити цього в Пречистої Діви. Мами не було в церкві ані учительки, то не потрібно бути чемним та поважно заховуватися.

""Мої лижви вже нездалі," почала Каська свою просьбу по скорім відклептанню одного "Богородице Діво." Моя приятелька Надійка має вже нові і я хочу таких як її. А тато й мама кажуть, що я мушу вдоволятися ще старими. Тому я прошу Тебе, щоб Ти змінила їх думку і щоб я дістала нові лижви.

Каська тут знов пробурмотіла одно "Богородице Діво", перехрестилася також ліниво та без пошани, встала й вийшла з церкви.

Марія не бачила Каськи. Її очі були звернені до кивота й вона думала про Ісуса. Він такий могучий, Пан неба й землі... а приходить навіть до малих діточок у св. Причастю... Він усе присутний у кивоті та чекає, щоб ми прийшли віддати Йому честь, подякувати Йому, перепросити за гріхи, просити що хочемо...

І знову Марія повитала Ісуса та старалася зложити Йому подяку за все попереднє добро... А їх так багато... її добрі родичі та рідний дім, церква так близько та й школа, її старший брат, що все помагав їй у всім, та старша сестра, що навіть позволила їй уживати цього року її торішні лижви, та й маленький братчик — такий ангелик, хоч хорий...

Тут прийшло Марії на думку, що вона має все, чого тільки її душа бажає. А вона прийшла до церкви просити нової ласки. Але як просити нової, коли вона ще не подякувала досить за попередні? Та Він зробив для неї вже так багато, то певно й цього не відмовить їй.

Але заки буде просити, то ще щось мусить зробити. Так багато людей ніколи не дякували Богові за Його благословення. І за цих вона подякувала Ісусові та обіцяла тим більше Його за це любити. А за винагородження відмовила ще цілу вервицю.

Аж тепер вона подумала, що може просити Ісуса ще одної ласки. "Ісусе Дорогий," вона почала тихо й чемно, братчик слабий уже майже цілий тиждень. Мама такі зажурені та заклопотані, що вони й не досипляють. Коли б тітка Маґда приїхали до нас на короткий час, то мамі стало б багато легше й вони могли б навіть трохи відпочити за той час як тітка пильнували б хорої дитини. Ісусе, прошу Тебе, дай тітці таку думку.

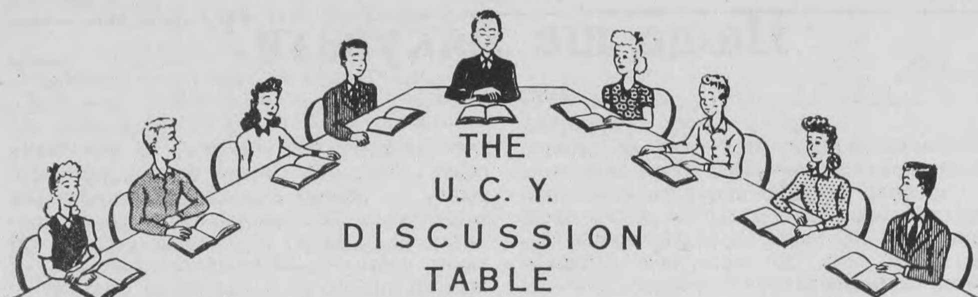
Марія позістала ще хвилинку просячи Ісуса, щоб сповнив її просьбу, відтак устала, віддала Йому поклін набожно й подалася до престолу Його Матері й тут сказала Їй про просьбу свою Її Божого Сина.

"Ти знаєш як перемучені є мами, коли їх діти хорі, то прошу Тебе, випроси в Свого Сина, щоб тітка Маґда приїхали."

Того вечора, коли Касьчин тато заїздив до ґаражу своїм автом, то мало-що не переїхав її лижви, що лежали якраз на дорози. Він удався просто до кухні й закликав Каську.

"То ти просила нових лижвів. Певно тому ці лежали на дорозі, щоб їх легше позбутися. Коли б я поломив їх, то ти плакала б за новими. А їм ще нічого не бракує, тільки треба витерти з них іржу. Вважай, як я ще раз їх знайду так на дорозі, то спрячу, що тільки й повидиш їх, нових не дістанеш."

Каська взяла лижви й понесла їх до комори. "І я ходила до церкви й молилася за новими," вона бурмотіла до себе, "а дістала хіба тільки нагану. І вчать нас мо-

UKRAINIAN LITERATURE

Treatise VIII

LEARNING

It was only after poetry and dramatic literature were secured, that a tendency to general learning were acquired. This was in the XVIII century. It was then that all attention was turned towards the study of Ukrainian history. Since there were no textbooks for this subject then as there are now, simple chronicles and diaries were used. The diary mostly used was one of an unknown author. It recorded the whole uprising by Chmelnitsky and other historical events up to 1702. Another contemporary diary was the one written by Samiylo Welychko. Later on a more suitable history book was produced most probably by Poletyka. From it we learn how our ancestors fought for their rights and freedom and independence. It was a source of encouragement to all the people. They were so fond of it that when it was impossible to obtain one for keeping, people copied the entire book and read it repeatedly.

Later the tendency of learning spread slowly to other fields. First of all law codes were translated into the vernacular. Then there appeared a few books dealing with agriculture and farming. The study of national customs and ethics was also well spread in the first half of the XVIII century.

Questions: What was the chief subject of learning in Ukraine? Were there any textbooks used then? What were the sources of study? What other subjects were studied later?

НАЩО ЩЕ ДЯКУВАТИ?

литися, а молитва ніякої користи не приносить."

На другім боці вулиці Марія тримала хору дитину в руках а мама заходилася коло обіду. Її братчик легенько усміхнувся, коли вона почала приспівувати йому. Це втішило Марію, бо вона вже давно не бачила усмішки на його лиці. Але вона перестала співати, бо задзвонив телефон.

"Витай, Маґдо!" говорила мати до телефону. "Я так хотіла, щоб ти зателефонувала... Всі здорові, тільки дитина... Так, так, йому багаті ліпше... Так, я трохи вже перемучена, бо треба все чувати над дитиною... О, то поможе мені дуже багато, коли б ти могла приїхати... Так, мій чоловік може тебе взяти на авто по дорозі... Ти не знаєш, що за потіха буде мені могти переспати всю ніч, будучи певною, що хтось є біля дитини..."

Мати відійшла від телефону всміхнена: "Тітка Маґда приїзджає на кілька днів. А вона так знає як ходити коло хорих дітей! Ти не знаєш, Марійко, як я втішилася, що тепер зможу трохи вже відпочити."

"Я знаю, мамо, що ви дуже вже перемучені. Але дивіться, навіть наш братчик виглядає тепер веселіший."

Марія далі доглядала хорого братчика, а мати кінчила приготовлення обіду. Батько також дуже втішився, коли почув про приїзд тітки Маґди й обіцяв зараз таки по обіді привезти її.

Марія мала ще одну просьбу до свого тата: ""Коли тітка приїдуть, чи можу я піти на хвилинку до церкви?"

"Чому ні?" відозвався батько. "Але як будеш там, то не забуть змовити молитву й за мене. А чи ці відвідини будуть на подяку?" він питав далі усміхнений.

"Так, тату, це буде на подяку за одержану ласку від Ісуса."

THE SACRAMENT OF CONFIRMATION

Confirmation is conferred immediately after Baptism. It elevates the child of God of the rank of soldier in the army of the Kingdom of Christ, enlisting him in an apostolate for the spread of His Kingdom.

Man's life on earth is a warfare. He must battle against his own evil inclinations, against the bad example which is so prevalent on all sides, and against the invisible enemies of his soul. Left to himself, experience teaches, man falls victim of these many enemies — of his own passions, of the allurements of the world, and of temptations by the devil. The individual, therefore, needs more than the sanctifying grace received in Baptism; he needs power-

ful actual graces, which come from the Holy Spirit.

The gifts imparted by the Holy Spirit in the Sacrament of Confirmation are Wisdom, Understanding, Counsel, Fortitude, Knowledge, Piety and the Fear of the Lord.

It is to be remembered that owing to this Sacrament, we are obliged not only to fight for our own salvation, but also for that of others. Does the soldier on the battlefield fight only for himself? Too many Catholics seem to ignore this obligation and regard confirmation only as another sacrament they are expected to receive, without adverting to the peculiar rank it confers on them, or the duties it imposes.

Confirmation is not necessary for salvation, but because of the important role it plays in the spiritual life of the individual he would sin who wilfully neglected to receive it when the opportunity was offered.

As in the case of Baptism sponsors are required for Confirmation, whose duty it is to concern themselves about the perserverence in the faith and in religious practice of the one for whom they stood sponsors.

Questions: What is the purpose of confirmation? Whom and what do we receive in it? What duties does it impose? When is it usually conferred? By whom? Is it necessary for salvation? Would it be a sin to neglect to receive it?

Mr. and Mrs. John and Anna Strutt

Mr. and Mrs. John and Anna Strutt Transcona, Man. Mrs. Strutt, who comes from the Krupp family, is a faithful subscriber of the "Youth" magazine and was a well-liked member of her local, St. Michael's Youth League. The same can truly be said about John. They were married at their parish church, Rev. Boniface Sloboda officiating.

Here's what the newly-weds wrote to the "Youth" Manager recently: "We both think very highly of this Youth magazine and we assure you that its articles are very interesting and useful to the youth and also to the young married people as ourselves..."

We wish them both many blessings from God and may their entire life be as happy as their wedding day!

Mr. and Mrs. Bill and Olga Wynnyk

Mr. and Mrs. Bill and Olga Wynnyk, Daysland, Alta. Olga, formerly Rurka, comes from the Vergeville district and belonged to the Borschiw parish. Both were very active members of their local UCY Clubs, while Olga was also one of the most prominent singers in the Borschow choir. After the marriage ceremony, which was conducted by Rev. S. Fedyniak of Mundare, a wedding reception was held at the home of the bride and next day at the groom's home. Bill served with the Armed Forces for five years overseas as a member of an artillery unit.

Both UCY Clubs, Borschiw and Daysland, wish the young cople a very happy and prosperous life and a sincere "mnohaya lita!"

МАРІЙСЬКЕ ТОВАРИСТВО ПРИ АКАДЕМІЇ ПРЕСВ. СЕРЦЯ В ЙОРКТОНІ, САСК.

54 членкині Марійського Товариства. Всіх є 60. Провідником Товариства був Впр. о. І. Бала, ЧНІ. Товариством займалися Сестри Хризанта і Каліста. До заряду належали: Валерія Гривків, предсідниця; Оля Библів, секретарка; Оля Мерко, скарбничка. Дівчата влаштовували "тег дейс" по всіх йорктонських кольоніях, а ввесь прихід в сумі $375.00 вислали на сироти-скитальці під опікою Сестер Служебниць в Анкастер, Онт. — Честь і подяка цій молоді та її виховницям за гарне діло і приклад!

SOCIAL WHIRL

SASKATCHEWAN

Recently a newly-ordained priest of the Basilian Order visited his home parish at Candiac, Sask. In the following letter he tells us how he met the U.C.Y. and expresses his desire to contribute to its paper — the "Youth."—Ed.

DEAR CATHOLIC YOUTH
OF CANADA,

Entering into the pages of your glorious "YOUTH," I must introduce myself. First a bow to my audience. You are very important being the "flowers of a nation" and I am very delighted to appear before you... How do you do, my dear members of the U.C.Y.? I am Father Hilarion G. Adams, one of the newly ordained Basilian Fathers. Just off the production-line, as they say. Some of you, I have no doubt, know me already, so to them it's: Hi, Friends! This is my first appearance on the pages of your paper but, nevertheles, it has always been my heartiest interest to read those pages of youthful activities and Catholic action in the making. In the future I will endeavour to "step in" into those valuable pages, at least from time to time.

Along with the introduction of myself I will now introduce a happy group of members from the U.C.Y. of Candiac and Montmartre, Sask.

Today in this letter to you I will tell you of my first experience as a priest amid the youngsters of the UCY of the district I just mentioned.

This happens to be at my home parish where, by the grace of God, I had my first Solemn High Mass in the church of the Holy Ghost. And this is dear old Candiac in South-Eastern Saskatchewan and the time Sunday, August 31. That also was to be my last High Mass there during my stay in that Ukrainian colony. (The stay was very pleasant, no doubht). Before the holy Services, I thought I should formally meet the UCY as an organization and as a little pay-back (they presented me with a smart travelling-kit at the banquet after my first Mass) give them a treat. An idea struck me to announce a weiner-roast, or, if weather not permitting, at least a lecture in the parish hall and the treat would come later. But then somehow the lecture got the better part of me for reasons I do not know, however, I decided to ask the UCY president — and here, may I introduce him: Mr. Tony Dusyk of Montmartre, Sask., and the other officials whether they would like a weiner-roast or a lecture. Here was indeed a dilemma for I knew they were in love with weiner-roasts and yet they wanted to hear me talk. But the president was not outwitted. He and the other members said in unison, "Why not have both?" And on both we decided even though I thought two happenings for one evening were too many.

Due to unforseen circumstances I was to be slightly late for the evening but thanks to the Plymouth and the Ford I made it. And a grand weiner-roast it was! Amid youthful joy and laughter and crackling fire-wood somewhat sooted teeth plunged into those delicious over-sized weiners with other appetizing "stuffs." And youth — there were plenty, even a few of other nationalities ventured to join us. That was a treat! However, instead of it being my treat, the generous youth made me the treat and the club paid instead. That is generous youth for you!

The fire burned down to a ruddy glow. The UCY and friends joyfully dashed into the dazzling lights of the parish hall. Now the lecture. It was based on the explanation of the laws and rules of the UCY. Everyone listened attentively. I do not know whether it was caused by the lecture or their fine politeness... And so the lecture was over. Then questions were poured forth. One could easily see that that youth was certainly interested in its activities. That is youth... And this closed the evening. Or did it?

Youth likes dancing. There happened to be a tall, young and handsome chap with almost as handsome a piano accordian. And he could really make it talk music. So the youth asked if they may dance a while. That was readily allowed for they were a very fine group. And they proved it. Their dancing was indeed the kind that could have had a statue of Our Lady on the stage and from Heaven She could have said, "They behave." And I overheard, they always do, even though one chap said he could not help but dance with perfect behavior after that "sermon." (He called my little lecture "a sermon". No doubt I smiled).

After a late hour with quick good-byes we were on our way — and as all good stories end — tired but happy.

At this point I leave the fine and glorious UCY of the Ukrainian Catholic parish of Candiac. They will, I undoubtedly know, continue their own write-ups after this little introduction into the pages of their own paper. For their generosity and action in the Catholic way I wish them success

and God's blessings and guidance. That is my sincere wish to you, dear UCY of Candiac.

And to all — UCY of Canada — God bless and love you!

H. G. Adams, O.S.B.M.

КУРСИ ПРОВІДНИКІВ УКЮ В САСКАТУНІ

Минулого року в Саскатуні започатковано Перші Курси Провідників УКЮ в Саскатуні. Успіх був великий і молодь домагалася, щоб такі курси відбувались кожного року.

І цього року в днях від 5-го до 24-го серпня саскачеванська провінція користала з цінних викладів Отців Професорів. Та не тільки з Саскачевану зїхалася молодь, але також з Британської Колумбії, Алберти й Манітоби. Курсантів цілоденних було 25, а ввечері 53.

На Курсах різні предмети викладали ті самі, що дали початок тим Курсам і займаються вихованням молоді. Ними є Всеч. о. Фірман, парох в Саскатуні; Впр. о. Слобода, ЧСВВ; Впр. о. Курило, ЧСВВ і Преп. Брат Методій, ЧБХШ. Вчили й інші світські приятелі молоді.

Танків учили вечорами пп. Марія Шабаґа і Святослав Чепига.

Курсанти вчилися релігії, української мови, історії, літератури, красномовства й оранізації, теорії музики, історії, української пісні й співу. Також вчилися штуки писання писанок й ручних робіт. На цих курсах кожний курсант мав золоту нагоду пізнати свою релігію і як її боронити, українську культуру й традицію та наші гарні українські звичаї. Одним словом, такі Курси виробляють молодь сильну в католицькій вірі, характерну й національно свідому. Добру й чесну молодь за гроші не купити — її треба виховати на таких Курсах УКЮ.

На Курсах молодь не тільки молиться й вчиться, але має й різні підприємства, забави і прогульки. На закінчення Курсів відбувся величавий концерт. Всі хорові пісні виконано досконало під проводом о. Фірмана. Промову виголосила курсантка, панна Ірина Баранюк, а Мавнтейн Ровд, Ман. Реферат про значіння Курсів виголосив Брат Методій. Були й квартети, дуети, деклямації й танки. Саля була переповнена.

Маємо велику надію, що наші курсанти оживлять і поведуть успішніше працю по своїх відділах. Вони певно поширять засади УКЮ поміж українську молодь і збільшать число передплатників свого органу "Юнацтво."

Нехай живуть Курси У.К.Ю. й далі виховують молодь на ідейних працівників для Церкви, народу й УКЮ.

АЛБЕРТА

ЕНШАВ

ЗБІРКА НА ЮНАЦТВО

Еншав це не дуже велика українська католицька парохія. Обслугує її Впр. о. Е. Пащак, ЧСВВ. Недавно загостили туди о. Курило, Провідник молоді в Алберті з о. Слободою. Перед проповіддю о. Парох заохотив своїх вірних до жертви на часопис молоді "Юнацтво," а опісля о. Курило пішов зі збіркою. Вірні щедро давали хто що міг. Однак пописалися краще як неодна з великих парохій. Зложили разом $20.00.

Цим всім щирим жертводавцям в Еншав і тим, що заохотили й занялися збіркою, молодь сердечно дякує й запевняє, що цього доброго діла не забуде.

БОРЩІВ

— Овва, що то мені за відділ УКЮ, коли про нього навіть ніхто не чув, чи він існує і що робить! — так сказала до мене одна панянка з Мондеру на адресу відділу з Борщева. Це мене розсердило до живого і я, хоч не письменник, вхопив за перо, щоб щось написати про наш малий відділ УКЮ в Борщеві.

Отже наш відділ заснував ще наш попередній парох о. Є. Білик. Теперішній о. Парох збільшив наш відділ і він числить тепер рівно 30 членів. Головою нашого УКЮ є Гриць Мищій, рухливий, ревний і добрий бесідник. Секретаркою досі була вчителька Леся Павлій, що вміла гарно заспівати, заграти, приготовити концерт і виголосити реферат. Касієром є Михайло Грабець. Він уміє з членів збирати гроші, як екзекутор. Здається, що здер би шкіру а не лиш вкладку. Нашу улюблену ґазетку "Юнацтво" передплачують усі члени нашого відділу.

За короткий час нашого існування ми урядили День Матері. В цей день майже всі члени У.К.Ю. приступили до св. Тайн за здоровля своїх матерей. Відтак построїли ми гарний концерт, на якім реферат виголосила Оля Рурка, а Петро Мищій деклямував. В честь матерей ми дали смачний обід. Підчас місії, що відбувалася в нашій парохії перед посвяченням церкви, члени УКЮ щоденно співали на Службі Божій, а членки занялися продажжю девоціоналій та прикрасою галі. В день посвячення церкви наша секретарка привитала гарною промовою Преосвященного Кир Ніля від УКЮ. Рівно ж ми урядили

концерт в честь Їх Ексцеленції, на якім виголосив промову наш голова Гриць Мицій, деклямацію Марія Куця, а ми дали кілька хорових точок. Вісім наших членок вели катехизацію і рідну школу в Борщеві, а дві їздили навіть на чужі парохії, як Лемонт і Ст Майкол. На закінчення катехизації також відбувся концерт. Урядили ми кілька забав напр. на честь нашої членки Насті Грабець, що вийшла заміж і на честь нашої секретарки Л. Павлій, що теж одружилася. На Курсах Провідників УКЮ в Едмонтоні була від нас Оля Рурка й Петро Мицій. Тепер на сходинах вони діляться з нами тим, чого навчилися.

Для добра наших душ ми порішили, що всі члени нашого УКЮ мають найменше три рази в році відбути св. Сповідь, св. Причастя і мати спільну Службу Божу. Сходини мають відбуватися що два місяці. На них о. Парох говорить нам духовну конференцію, а ми виголошуємо реферат і ведемо дискусію. На листопад приготовляємо карнавал на нові лавки до нашої церкви.

Більше не маємо чим похвалитися, бо ми ще молодий відділ. Але вже й з цього видно, що ми не спимо. Аякже, мондерці!

Член УКЮ з Борщева.

MANITOBA

WINNIPEG YOUTH HAVE FUN

On Sunday, August 24th, 1947, the Winnipeg Youth packed their bags and drove merrily out to Winnipeg Beach for their last summer outing. The sun was shining, but already there was a touch of Indian Summer in the air.

At the Beach Station, the Winnipeg lads and lassies were met by the Selkirk boys and girls who had travelled from their gay town in a bus. The same vehicle was used to transport all that could possibly squeeze in, to the church. Here, it was found that the Rossdale members, too, had come out, using a truck as a means of transportation. After many joyous greetings and introductions, the mass of swarming youth was hustled to the church, where Mass was sung by Reverend Father Olinyk. The youth joined in the antiphonal singing and prayed for God's protection throughout the day. After the service, a delightful lunch was served in the outdoors by the ladies of the parish.

As to the rest of the afternoon, well, it was spent in various ways. Everyone hiked to the lake shore, and, although the waves were high and frothing with white-caps, and the air was chilly, some brave souls ventured into the acqua for a swim. Others preferred to wade and watched with glee as the roaring waves crashed into the shore, and the foaming water trickled up to their toes.

Tiring of this, the boys and girls soon gathered on the green to watch a game of baseball. This was followed by two spirited games of volley-ball, played by the boys of St. Nicholas Youth Club versus the boys of the Blessed Virgin Mary Youth Club. The latter is commonly known as the Club Boys because the location of the parish is on Boyd Avenue in Winnipeg. Although both youth clubs have volley-ball courts, the Boyd boys were evidently more practised than those of St. Nicholas, for they won both games by a good score. But this was reversed when the St. Nicholas girls played against the Boyd girls. Then, the Boyd boys played the St. Nick's girls, and, of course, the former team won.

The main event of the day was a Beauty Contest which was won by Miss Elizabeth Obrawenic, of the Blessed Virgin Mary Youth Club. She truly deserves the tittle of Miss "УКЮ" for this young Miss is slim, rounded figure, pleasant features, peaches and cream complexion, rosy cheeks, ruby lips, brown sparkling eyes, and a halo of chestnut curls. All this is accentuated by her charming personality and her wilingness to work for the UCY. Along with the title, Miss "УКЮ" was presented with a lovely shell pin.

At last, tired, but contented with a day well spent, the young people boarded trains, busses, cars and trucks, and bade farewell to this place of fun.

Thanks go to the Manitoba Provincial Committee, who planned such an enjoyable excursion, and to Father Bozyk, of Brooklands and Father Shek of Selkirk, who contributed their bubbling personalities to the fun of the day; also to Father Olinyk who invited the youth to hear Mass at his parish church, and the ladies and young young of Winnipeg Beach parish, who acted as wonderful hosts to the Winnipeg youth. Thanks go to the clubs of Selkirk, Rosedale, Transcona, Brooklands, St. Andrews, St. Nicholas and Blessed Virgin Mary, who came out in full force. Thanks are also extended to the Blessed Virgin Mary Club who willingly donated their volley-ball and net.

To end, we add this prayer,

"Thank You for everything,
dear Father."

Mary Bodnarchuk.

"YOUTH" DONATIONS

Mr. and Mrs. J. Strutt, Transcona, Man. $1.00
UCY at Radway, Alta. $15.00
Enshaw, Alta. (collected by Rev. S. Kurylo) $20.00

Слідами Наших Предків

Коли тільки світло Христової науки заблисло в країні наших предків, так відразу огріло воно серця многих людей. Вірне практикування цеї віри довело много з них до великої святости. До цього числа Святих належали люди різних станів. Були між ними особи з княжого роду, були священики, звичайні люди і багато молодих. Їх наша Церква проголосила святими і щиро поручає своїм вірним, щоб їх почитали та наслідували їхні чесноти. Описи життя і визначніші прикмети цих святих будемо подавати на цім місці кожного місяця.

Свята Княгиня Ольга

Св. Ольга оскільки можна довідатися, була дочкою визначного боярина. В 903-ім році вона вийшла заміж за київського князя Ігоря. По нещасній смерти свого мужа на війні вона стала володаркою тодішньої київської держави. Своїм краєм вона рядила дуже мудро і вміло. Хоч була ще поганкою, старалась, щоб усе і всюди панував лад, добро і справедливість.

Християнську віру вона приняла дивним способом. Оскільки нам тепер відомо, вона зайшла одного разу несподівано до одної хатини, де розносився приємний запах кадила. У хаті стрінула вона громадку людей, що співали побожні пісні. Це була громадка християн зі своїм священиком. По довшій розмові з ним вона почала порівнувати свою поганську релігію з тою, про котру говорив їй цей священик. Коли вона навчилася досить багато про християнство, вибралася до Греції, де охрестив її грецький патріярх Полієвкт. Хрестним родичем для не був сам цісар Константин. При Хрещенні Ольга приняла імя Олена.

По повороті з Греції Ольга провадила дуже гарне, примірне життя. Вона старалася свій поганський нарід чимбільше зблизити до Христової віри. За її старанням з чужих країв прибуло багато духовенства, що й зачало ширити християнську науку поганському народові. Власним коштом вона ставила багато церков для новонавернених і дуже старанно опікувалася тими, що їх погани переслідували.

Великою заслугою Ольги було те, що вона потрафила свого внука Володимира позискати для християнства. Завдяки її безнастанної праці над ним він приєднав усю Україну під прапор Христової віри.

Ця свята княгиня померла в глибокій старости дня 11-го липня, 969. Той день є посвячений для її почитання.

Наука для молоді

Св. Ольга визначалася великою тілесною красою. Але вона вміла прегарно цю земську красу лучити з красою душі. Через це вона стала прекрасним взором для молоді як повинноси плекати крім краси і здоровля тіла також красу й здоровля душі. Від краси і здоровля душ теперішніх дівчат залежить моральне здоровля всього народу в будуччині. Бо вони, як будучі матері, будуть виховувати своїх дітей так, як тепер самі навчуться жити.

Св. Ольга була дуже примірна дружина свого мужа, щиро йому віддана і дуже дбайлива в веденні всіх домашніх справ. Тут вона знов виступає як взір для дівчат, що також мають колись стати осередком щастя й добра в родиннім житті.

Та діяльність Ольги не обмежилася тільки до домашніх справ. Вона все цікавилася всіма національними, державними та релігійними справами. Молодь, особливо дівчата, як будучі матері, повинні брати собі приклад з цеї княгині і брати живу участь у тих ділянках життя, що є тісно звязані з будуччиною нашого народу.

Нехай св. Ольга буде для нас дороговказом тепер і в пізнішім житті, щоб і ми все помятали, що ми є українці католики і так усе поступали.

ALBERTA PRINTING CO., 10345-96 ST., EDMONTON